

ת"פ 21594/06/16 - מדינת ישראל - פמ"מ נגד רמדאן חאג' יחיא,עלי בלעום

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 21594-06-16 מדינת ישראל נ' חאג' יחיא ואח' 07 פברואר 2018

לפני כבוד השופטת מיכל ברק נבו
בענין מדינת ישראל - פמ"מ

על ידי עו"ד שירלי לוגסי המאשימה

נגד

1. רמדאן חאג' יחיא (עצור בפיקוח) על ידי באת
כוחו עו"ד נעמה שגיא רייכמן
2. עלי בלעום (לא בעניינו)

הנאשמים

גזר דין לנאשם 1

הרקע וכתב האישום

1. נגד נאשם 1 [שיכונה מעתה **הנאשם**] הוגש בתחילה כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות נשק, הפרעה לשוטור במילוי תפקידו ומעשי פזיזות ורשלנות ברכב. את המעשים ביצע הנאשם עם נאשם 2, **עלי בלעום [עלי]**, שעניינו אינו בפניי, ועם אדם נוסף. ההליך המשפטי בעניינו של עלי טרם הסתיים.

הצדדים הגיעו להסדר טיעון, שבמסגרתו תוקן כתב האישום לקולה והנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, בסיוע לנשיאה והובלת נשק ואביזר לנשק שלא כדן, עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא, יחד עם סעיף 31 **לחוק העונשין, התשל"ז-1977 [חוק העונשין]**, ונהיגה בפזיזות ורשלנות, עבירה לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין. מפאת גילו של הנאשם בעת ביצוע המעשים, הוא נשלח לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר, שהוא חובה בעניינו. מעבר לכך לא היו הסכמות לעניין העונש.

2. בהתאם לכתב האישום המתוקן, ביום 2.6.16, בסמוך לשעה 23:15, נסע הנאשם ביחד עם עלי ועם אחר, בכלי רכב הרשום בבעלותו של הנאשם, בטיבה. הם נסעו בשביל המסתיים בכביש 444, כשעלי נושא אקדח גלוק קליבר 9*19 טעון במחסנית, בידעתו של הנאשם. האקדח נגנב מפלוני ביום 9.3.15. הנאשם הוא שנהג ברכב. הוא פנה במהירות לנתיב הימני בכביש 444 וכתוצאה מכך סטה כלי רכב שנסע בנתיב הימני ממסלולו, כדי לא להיפגע, ורכב הנאשם סטה לשול הימני והמשיך לנסוע עליו. הרכב, שנסע במהירות, עורר את חשדם של שני שוטרים שהיו במסגרת סיור שגרתי. הם נסעו בניידת משטרתית רגילה, בעלת אורות כחולים דולקים. הניידת האיצה בעקבות רכב הנאשם

ונסעה בנתיב הימני במקביל לרכב הנאשם, שנסע כל אותה עת במהירות, בשול הימני, כשחלונות הרכב פתוחים. השוטרים צעקו לעבר הנאשם לעצור ואילו הוא, שהבחין בהם, האיץ בתגובה את נסיעתו. בשלב כלשהו לא ניתן היה להמשיך בנסיעה בשול, הנאשם ניסה לסטות לנתיב הימני, הניידת חסמה את רכבו והנאשם נאלץ לבלום את הרכב. בחיפוש ברכב נמצא מתחת למושב הנהג האקדח, כשהוא טעון במחסנית.

תסקיר שירות המבחן

3. הנאשם נשלח, כאמור, לקבל תסקיר משירות המבחן. מהתסקיר עולה שהוא כבן 21, רווק, ועובר למעצרו עבד בגיזום עצים באופן עצמאי מזה כשלושה חודשים. מצבו הכלכלי ירוד וקשה, והיה כזה מאז ומתמיד, ואחיו הבכור, העובד בגינון, הוא זה שדואג לפרנסת המשפחה. הנאשם הסביר שהוריו אינם מהווים עבורו דמויות תומכות, חינוכיות ומציבות גבולות, במיוחד מאחר שאביו ריצה בעבר מאסר ממושך (הנאשם נמנע מלשתף בנסיבות שהביאו את אביו לרצות מאסר). עוד ציין כי נפגע בילדותו בתאונת דרכים, ארוע שפגע בהשתלבותו בבית הספר. הוא סיים שמונה שנות לימוד ואינו יודע קרוא וכתוב ברמה תקינה. קצינת המבחן התרשמה שהנאשם ואחיו (המוכר לשירות המבחן בשל מעורבותו בפלילים) גדלו במצב משפחתי מורכב וחוו עזובה, קשיים כלכליים והזנחה הורית.

הנאשם נעדר הרשעות קודמות. לאחר אבחון המעצר בתיק זה, הוא הועמד בפיקוח מעצר למשך 6 חודשים. במסגרת זו שולב בקבוצה לעצורי בית. הוא הקפיד להגיע לקבוצה באופן רציף וניכרה התייחסות רצינית להשתתפותו בקבוצה. תחילה היה קושי בהשתתפותו הפעילה אך בהמשך החל להיות מעורב יותר בשיח הקבוצתי. קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם מצליח לבחון באופן בקורתי את התנהלותו העומדת ברקע הסתבכותו הנוכחית, תוך זיהוי מצבי סיכון עתידיים. ביום 25.1.17 הסתיים פיקוח מעצרו של הנאשם.

בהתייחס לעבירה הנוכחית הודה הנאשם כי הסיע את עלי, שהיה ברשותו הנשק, ללא חשיבה על השלכות התנהגותו, אך ביודעו שמדובר במעשה אסור. הוא התקשה להתנהג באסרטיביות ולהפסיק את ביצוע העבירה עד שנתקלו ברכב המשטרה. באותו שלב, הוא נלחץ ולכן ניסה לברוח מהמשטרה. עלי הוא שכנו, והנאשם צמצם במסירת אינפורמציה לגבי הקשר עמו. לתפיסתו, הוא נוצל על ידי עלי. הנאשם התקשה להתייחס לקשריו השוליים ולמניעים כלכליים ואחרים שעמדו בבסיס מעורבותו בעבירה. הוא התמקד בכך שתפקודו תקין ושאינו מסוכסך עם אחרים. הוא הציג עצמו כאדם נורמטיבי, המכבד את החוק, וביטא הבנה לבעייתיות שבעיסוק בנשק. קצינת המבחן ציינה כי בשל חשד שייתכן שהנאשם מעשן סמים, הוא התבקש לבצע שתי בדיקות שתן אך ביצע רק בדיקה אחת, וזו נמצאה נקייה מסמים.

באשר להערכת הסיכון הנובע מהנאשם, שירות המבחן התרשם כי ברמת ההצהרות המילוליות הנאשם מדגיש עמדות פרו חברתיות, אך בפועל קיים פער בין הצהרותיו לבין התנהגותו כפי שהשתקפה בעבירה. הוא נגרר לחברה שולית ולא רכש כלי התמודדות עם פיתויים. פערים אלה, כמו גם חשדנותו והקושי שלו במתן בדיקות שתן כנדרש, הם גורמים המגבירים סיכון במצבו. מצד שני התחשב שירות המבחן בהיעדר מעורבות פלילית נוספת, בתפיסה העצמית של הנאשם כאדם מתפקד והתמדתו במסגרת תעסוקתית, וכן בעובדה שההליכים המשפטיים מהווים גורם מרתיע עבורו. נוכח אלה, סבורה קצינת המבחן שמדובר בגורמים המגבירים סיכויי שיקום. בסופו של דבר, הערכת שירות המבחן היא כי רמת הסיכון להישנות עבירה בתחום האלימות היא נמוכה, ואם תתבצע - חומרתה ותוצאותיה עשויות להיות נמוכות

אף הן.

בסופו של דבר המליץ שירות המבחן להעמיד את הנאשם במבחן למשך שנה, שבמהלכה ישתלב בקבוצה טיפולית לצעירים, שמטרתה לחזק את המשתתפים בה ולהגביר את המודעות שלהם לבחירותיהם ולסיכון הטמון בהם. הומלץ שהנאשם יידרש למסור בדיקות שתן במהלך תקופת הפיקוח, והומלץ על עונש של עבודות שירות, כעונש מוחשי שיבהיר את החומרה הרבה של העבירות.

טיעונים לעונש

4. בטיעוני המאשימה הדגישה התובעת את הערך החברתי המוגן שנפגע כתוצאה מביצוע עבירות הנשק ואת הסיכון לבטחון הציבור. לדבריה, במדרג עבירות הנשק, העבירה של נשיאה והובלת נשק היא בדרגת ביניים מבחינת חומרתה, והעונש המקסימלי בגינה הוא עשר שנות מאסר. יש לזכור, כי באָרוע דנן נפגע גם הערך החברתי של בטחונם ושלומם של המשתמשים בדרך, עקב ביצוע עבירת הנהיגה בפזיזות ורשלנות. מדובר אמנם, באָרוע אחד מבחינת קביעת המתחם, אך בתוך אותו אָרוע ביצע הנאשם מספר מעשים, ומדובר באָרוע שבו לא ניתן לנתק את הנסיעה המהירה ותוצאותיה, מהעבירה העיקרית של סיוע לנשיאה והובלת נשק. הנסיעה ונסיבותיה הן נסיבות לחומרה בכל המתייחס לעבירת נשיאת הנשק. התובעת ציינה כי מדובר באקדח גנוב, שהיה טעון במחסנית, קרי: מוכן לביצוע ירי. כאשר מתייחסים לחלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירות, הרי שמדובר במי שנהג ברכב ביוזעו שעלי נושא את האקדח הטעון, ובכך סייע לו לעשות כן. נסיעתו בשול, כמו גם העובדה שלא נענה לקריאות השוטרים, והעובדה שגרם לסטייה של רכב אחר מנתיב נסיעתו, מלמדות על היותו חסר רסן ונטול יראה מפני גורמי החוק. לשיטת המאשימה, נוכח מקום הימצאות הנאשמים עם הנשק הטעון, ניתן לומר כי מטרת הנשיאה אינה יכולה להיות תמימה. הנזק הפוטנציאלי עשוי להיות משמעותי, ולכלול פגיעה בחיי אדם. באשר למדיניות הענישה הנוהגת טענה התובעת כי מדובר במכת מדינה, ויש לתת משקל ממשי הן להרתעת היחיד, הן להרתעת הרבים בעבירות הללו. נוסף על כך, בשנים האחרונות חלה החמרה בענישה בעבירות נשק בכלל, ובפרט במחוז מרכז. כאן הוכרו עבירות הנשק כ"מכת מחוז", המחייבת ענישה מרתיעה (ת"פ (מחוזי מרכז) 4222-09-15 **מדינת ישראל נ' ג'באלי** [4.4.16], שאושר בע"פ 3877/16 **מדינת ישראל נ' ג'באלי** [17.11.16] [עניין ג'באלי]). התובעת הפנתה לפסקי דין המלמדים על המדיניות הראויה, ואתייחס אליהם בהמשך.

בסיכומי של דבר, גם בהתחשב בהנחיות פרקליט המדינה המתייחסות לעבירות נשק, טענה התובעת שהמתחם ההולם במקרה דנן נע בין 15 ל-30 חודשי מאסר בפועל.

אשר למיקומו של הנאשם בתוך המתחם, יש לזקוף לזכותו את הודאתו, נטילת האחריות והחסכון בזמן שיפוטי. עוד יש לזקוף לזכותו את היותו נטול עבר פלילי והיותו בגיר צעיר בעת ביצוע העבירות. בהתייחס לתסקיר שירות המבחן, הנאשם אמנם מודה בביצוע העבירות, אך קצינת המבחן התרשמה שמדובר בהצהרות מילוליות בלבד. מצד אחד, הנאשם שיתף פעולה עם שירות המבחן והערכת הסיכון בעניינו היא שקיים סיכוי נמוך להישנות עבירות. מצד שני, לא ניתן ללמוד על תהליך שיקום משמעותי שאותו עבר הנאשם, ועולה כי הוא מתקשה לראות את חלקיו הבעייתיים, את חשיפתו לקשרים חברתיים ואת היותו נגרר ומושפע. עוד הזכירה התובעת את העובדה שהנאשם התבקש לתת שתי בדיקות שתן ונתן רק אחת, וזו נמצאה נקיה. לסיכום סבורה התובעת שיש להטיל על הנאשם עונש מאסר הממוקם

מעט מעל תחתית המתחם, ולהטיל עליו גם מאסר מותנה וקנס.

5. בטיעוני ההגנה לעונש הודגש כי כתב האישום תוקן לקולה באופן משמעותי, כאשר הנאשם הורשע בסיוע בלבד, לעומת עלי, שלו מיוחסת העבירה המושלמת של נשיאת נשק. הנאשם אינו מצוי במעגל הפנימי של ביצוע העבירה, כמו עלי, ותורמתו הפיזית לביצוע עבירות הנשק היא עקיפה ולא מהותית. הנאשם לקח אחריות על חלקו, ויש לזכור כי הנשק לא היה שייך לו, הוא לא יזם את ביצוע העבירה ומי שנשא את הנשק ושלט עליו הוא עלי. מעורבותו של הנאשם היא רק במסגרת הארוע המתואר בכתב האישום, לא לפניו ולא אחריו, וההגנה רואה בכך מעורבות נקודתית. הסנגורית ביקשה להשוות בין הנאשם לבין האחר שנסע עם שני הנאשמים ברכב. אותו אחר, שישב ליד הנאשם, בקדמת הרכב, נעצר, נחקר באזהרה ויצא פטור בלא כלום, ומכאן מסיקה ההגנה שהסיוע שמיוחס לנאשם נובע מהיותו בעל הרכב והנהג, שאם לא כן - לא ניתן להבין מדוע נגד אותו אחר לא הוגש כתב אישום. הסנגורית ביקשה להפנות לכך שהנשק אמנם נתפס מתחת למושב הנהג, קרי: המושב שעליו ישב הנאשם, אך כאשר נדרש השוטר ניסים כהן להוציא את האקדח מהרכב, הוא ציין שראה את הנשק מתחת למושב הנהג, ואז הוא ניגש אל מאחורי מושב הנהג ושלף את האקדח מצדו האחורי. הסנגורית מבקשת ללמוד מכך שמי ששלט בנשק הוא מי שישב מאחורי הנהג, עלי, ולא הנהג עצמו, ולפיכך, מדובר בשיקול לקולה שצריך לחול לטובת הנאשם. לטענתה מדובר במעין "טענה של הגנה מן הצדק", שכן העובדה שלא הוגש כתב אישום נגד גורם שלישי שנסע ברכב, צריכה להשפיע על שיקולי בית המשפט בענישת הנאשם. בעניין זה הפנתה הסנגורית לעפ"ג (מחוזי מרכז) 29083-11-15 קייסי נ' מדינת ישראל, שם הוקל עונשו של המערער בשל כך שאחד השותפים לא הועמד כלל לדין.

הסנגורית ביקשה להתחשב גם בסוג הנשק שהוא אקדח, ולא רובה התקפי אוטומטי. בעניין הנהיגה, הנאשם אמנם נהג בפזיזות אך אין מדובר ברף גבוה של העבירה, שכן לא נגרם נזק לרכוש או לאדם, מדובר בארוע שארך פרק זמן קצר מאוד והרכב נסע רק כ-300 מטר. נוסף על כך, מדובר בשעת לילה מאוחרת, בכביש מהיר ללא מדרכה, כך שלא היה חשש לכך שייפגעו הולכי רגל והכביש לא היה עמוס. העובדה שהנאשם ירד לשול, שם אין כלי רכב, מלמדת כי לא סיכן כלי רכב אחרים, בניגוד - למשל - לכלי רכב שמזגזג בין נתיבים על מנת לברוח מהמשטרה. ברגע שהניידת חסמה את הרכב, הנאשם בלם ועצר, הוא לא ניסה להימלט ובכך הסתיימה העבירה. השוטרים לא נאלצו להפעיל כוח או להשתמש באמצעים, הנאשם הסכים לחיפוש ושיתף פעולה, ולא נהג באלומות. לפיכך, גם עבירת הנהיגה אינה ברף הגבוה.

אף הסנגורית טענה כי מדובר בארוע אחד ויש לקבוע מתחם אחד. היא הפנתה לפסיקה שלטעמה מלמדת על עמדתה העונשית לפיה על המתחם, בהתאם לענישה הנוהגת, להתחיל ממספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. אפרט בהמשך את הפסיקה שהוצגה מצד ההגנה, אך אציין כבר עתה כי בהתייחס לפסיקה שהציגה המאשימה טענה הסנגורית שלא הוצג ולו מקרה אחד שהולם את הנסיבות בעניינו, מאחר שמדובר בארועים חמורים יותר, הן מבחינת נסיבות ביצוע העבירה, הן מבחינת הנסיבות האישיות של הנאשמים באותם גזרי דין - גילאים אחרים, עבר פלילי מכביד ותסקירים שליליים.

דבר הנאשם

6. תחילה הצטער הנאשם על מעשיו. הוא הסביר שנמלט מהשוטרים רק בגלל שהקשיב לאחרים שהיו עמו ברכב,

שהלחיצו אותו, והורו לו לנסוע מהר על מנת לחמוק מן השוטרים. הוא הדגיש שהוא לא מאשים אותם במעשים, שכן הוא יודע שהוא זה שאשם, אך הסביר שפעל כך בשל לחץ שהופעל עליו. הוא הבין שעשה טעות גדולה. לדבריו למד את הלקח, היה כשמונה חודשים במעצר מאחורי סורג ובריח, והיום החל בחיים חדשים - פתח עסק עצמאי לגיזום עצים והוא עובד עם קבלני משנה ואף התארס. לפיכך ביקש מבית המשפט שיבין אותו.

דין והכרעה

אָרוע אחד או מספר אָרועים

7. תחילה יש לקבוע, כמצוות המחוקק בסעיף 40 לחוק העונשין, האם עסקינן בכמה עבירות באָרוע אחד, שבגינן יש לקבוע מתחם עונש אחד, או שמא מדובר בכמה עבירות בכמה אָרועים, שאז יש לקבוע מתחם לכל אָרוע, ולקבוע האם יש לגזור עונש נפרד לכל אָרוע (ומידת החפיפה בין העונשים, אם בכלל), או שיש לקבוע עונש כולל. שני הצדדים טענו כי מדובר במספר עבירות שמהוות אָרוע אחד, וכך גם דעתי. כידוע, על פי מבחני הפסיקה שנקבעו בבית המשפט העליון, המבחן העיקרי לקביעה האם עסקינן באָרוע אחד או מספר אָרועים הוא מבחן הקשר ההדוק בין המעשים (ראה ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל [29.10.14]; וע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל [3.9.15]). בענייננו, ברור לחלוטין שהעבירות קשורות זו לזו, גם מבחינת סמיכות הזמנים וגם מבחינת נסיבות ביצוע עבירת הנהיגה בפזיזות ורשלנות, שעה שהנאשם נסע במהירות במטרה להימלט מהשוטרים, בידעו כי הוא מסייע לנשיאה והובלת אקדח טעון שלא כדין באמצעות רכבו. משכך, אני קובעת כי מדובר בכמה עבירות שמהוות אָרוע אחד, שבגינן יקבע מתחם עונש אחד.

קביעת מתחם עונש הולם

8. הערכים החברתיים המוגנים בקביעת האיסור בביצוע עבירות הנשק הם שמירה על בטחון הציבור מפני פגיעות בגוף ושמירה על הסדר הציבורי. במדרג עבירות הנשק מצויה העבירה של נשיאה והובלה בדרגת ביניים, מבחינת חומרתה, כאשר המחוקק קבע בצידה עונש מקסימלי של 10 שנות מאסר. כבוד השופטת ארבל עמדה על חומרת המעשים בע"פ 1903/13 עיאשה נ' מדינת ישראל [14.7.13]: "להעברתם של כלי נשק מיד ליד באופן בלתי חוקי, ללא פיקוח או בקרה, עלולות להיות השלכות הרוח אסון. פעילות עבריינית כזו יכולה להוליד תוצאות קשות ועל כן היא מהווה סיכון ממשי לשלומם של הציבור. לאור החומרה שבעצם החזקת הנשק, ונוכח היקפן המתרחב של עבירות הנשק וזמינותן, מסתמנת בפסיקה מגמה של החמרה בענישה בעבירות נשק שמטרתה מיגור התופעה, מגמה לה אני שותפה מלאה (ראו: ע"פ 3156/11 זראיעה נ' מדינת ישראל, סעיף 5 לפסק הדין ופסקי הדין המאזכרים שם (21.2.12); ע"פ 2044/11 מדינת ישראל נ' בלוצרקובסקי, סעיף 5 לפסק הדין (8.2.12)).". לכך יש להוסיף את שנקבע בע"פ 4945/13 מדינת ישראל נ' סלימאן [19.4.14], בפסקה 11: "כפי שבית המשפט עצמו ציין, עבירות המבוצעות בנשק - לרבות רכישה, החזקה ונשיאת נשק - טומנות בחובן פוטנציאל סיכון הרסני לפגיעה בשלום הציבור וביטחונו. החשש הוא כי נשק המוחזק שלא כדין ישמש לפעילות עבריינית העלולה להביא לפגיעה ואף לקיפוח חייהם של אזרחים תמימים. אכן, 'התגלגלותם' של כלי נשק מיד ליד ללא פיקוח עלול להוביל להגעתם בדרך לא דרך לגורמים פליליים ועוינים. אין לדעת מה יעלה בגורלם של כלי נשק אלה ולאילו תוצאות הרסניות יובילו".

לזאת יש להוסיף את הערכים המוגנים בעבירה של נהיגה בדרך נמהרת או רשלנית, שהם שמירה על חייהם וגופם

של משתמשי הדרך, לרבות שמירה על הסדר הציבורי.

9. מידת הפגיעה בערכים המגונים של עבירת הנשק היא נמוכה, נוכח העובדה כי חלקו של הנאשם בביצוע עבירת הנשק הסתכם בידיעה שעלי נשא והוביל אקדח שלא כדין, ומשכך הוא הורשע בסיוע לביצוע עבירת הנשק. מנגד, מידת הפגיעה בערכים המגונים בעבירת הפזיזות והרשלנות היא בינונית. הנאשם נסע ברכבו במהירות כאשר ניסה להימלט מהשוטרים, ועשה כן בשול הדרך תוך סיכון משתמשי הדרך, בכך שרכב שנסע בנתיב הימני נאלץ לסטות ממסלולו עקב התפרצות הנאשם במהירות וסיכון השוטרים. איני מקבלת את ההבחנות שעשתה הסנגורית בטיעוניה לגבי היעדר סיכון שיהיו במקום הולכי רגל וכד'. הקושי בעבירות אלה הוא, בין היתר, שאין לדעת מה ומי ייקרה בדרכו של מי שנוהג בצורה פזיזה ובמי הוא עשוי לפגוע. ברור, שאין להשוות את מעשיו למי שנוהג בכביש ראשי, בשעת עומס, ומזגזג בין כלי רכב רבים, ועדיין - אין להמעיט בחומרת עבירות הנהיגה גם בנסיבות הללו.

10. נסיבות הקשורות בביצוע העבירות: לביצוע עבירת הנשק קדם תכנון מסוים, זאת מאחר שנשיאת אקדח טעון בכדורים והובלתו ממקום למקום, מהווה מהלך שיש בו כדי לרמז על כוונת שימוש עתידית, בין אם מדובר בהעברת הנשק לאחר ובין אם מדובר בשימוש עצמי. הדברים נכונים גם למי שהורשע בסיוע לביצוע עבירה זו, שכן ההגדרה של המסייע הקבועה בסעיף 31 לחוק העונשין מלמדת כי המסייע הוא מי שעשה מעשה כדי לאפשר את ביצוע העבירה, או כדי להקל על ביצועה, או לתרום בדרך אחרת ליצירת תנאים לשם עשיית העבירה. בענייננו, תפקיד הנאשם היה נהג הרכב, ואין חולק שמעשיו תרמו תרומה של ממש להובלת הנשק הטעון. לא מדובר במעשים ספונטניים והנאשם ידע כי הוא מסייע להובלת הנשק שהוחבא מתחת לכיסאו. אומנם, אין מדובר בתכנון מסובך או ממושך, אך גם אין מדובר במעשה ספונטני לחלוטין. בהתייחס לחלקו של הנאשם בביצוע עבירת הנשק, אין חולק כי חלקו קטן באופן משמעותי מחלקו של עלי, בהיותו מסייע בלבד. ביחס לנזקים שנגרמו כתוצאה מעבירת הנשק - בפועל לא נגרם נזק ממשי, נוכח תפיסת הנזק והתחמושת, אך הנזק הפוטנציאלי הגלום בעבירה הוא עצום ורב, ויכול במקרים מסוימים להביא לקיפוח חיי אדם.

בהתייחס לעבירה של נהיגה בפזיזות ורשלנות, יש להניח שלא קדם לה תכנון, אלא מדובר בתגובה ספונטנית להופעת ניידת המשטרה. חלקו של הנאשם היה מלא ובלעדי. הנאשם נהג במהירות וברשלנות, ובכך עורר את חשדם של השוטרים שנסעו באזור במסגרת סיור שיגרתי. הנאשם לא שמע להוראות השוטרים, חרף העובדה שהיה עם חלונות פתוחים, הוא ידע כי מדובר בניידת משטרה וניסה לחמוקמהם, תוך הגברת מהירות הנסיעה ונהיגה בשול הדרך. הוא עצר את רכבו רק לאחר שלא יכול היה להימלט יותר, בשל חסימת הנתיב על ידי ניידת המשטרה. האופן שבו נהג הנאשם, על מנת לחמוק מן השוטרים, תוך שהוא גורם לרכב אחר לסטות מנתיבו, מעצימה לטעמי את החומרה הגלומה באירוע הנשק, ומשליכה על קביעת המתחם. עם זאת, משך זמן ביצוע העבירה הוא קצר ובפועל, למזלו של הנאשם, לא נגרם נזק ממשי, אף שהנזק הפוטנציאלי ברור.

שקלתי את טענת הסנגורית, שלפיה העובדה שלא הוגש כתב אישום נגד האחר, שישב ליד הנאשם, מלמדת שלנאשם מיוחס סיוע רק משום היותו הנהג ובעלים של הרכב, שכן אין הבדלים נוספים בינו לבין האחר, וכי אפליה זו צריכה להוביל להקלה עם הנאשם. אין בידי לקבל את הטענה, מאחר שאין לי כל מידע לגבי האחר ולגבי הסיבה שלא הוגש נגדו כתב אישום. יתכן שלגביו היו קשיים ראייתיים, יתכן שהיו נתונים נוספים שהובילו לאי הגשת כתב האישום,

ולטעמי, ההגנה ביקשה להסיק מסקנות מרחיקות לכת, בהתבסס על השערות שאין להן תימוכין בחומר שהובא לפניי.

11. מדיניות הענישה הנוהגת: כל אחד מן הצדדים הפנה לפסקי דין התומכים בעמדתו העונשית. אתייחס לפסקי הדין הרלוונטיים לענייננו, בהתחשב במאפיינים העיקריים הדומים לנסיבות המקרה דנן (הסדר טיעון, סיוע לנשיאה והובלת נשק, סוג הנשק, שילוב עם נהיגה פזיזה ורשלנית, נאשם שהוא "בגיר צעיר", נעדר עבר פלילי), ובמידת הצורך - באיבחונם.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסקי הדין הבאים:

א. **בעניין ג'באלי**, בית המשפט העליון דחה, כאמור לעיל, את ערעור המערער על חומרת עונשו. המערער הורשע, במסגרת הסדר טיעון, בנשיאה והובלה של אקדח טעון, עת היה בן 25. בית המשפט קבע כי מתחם העונש נע בין 24 לבין 48 חודשי מאסר בפועל, והטיל עליו 34 חודשים, זאת, בין היתר, בשל עברו הפלילי, בשונה מענייננו;

ב. ת"פ (מחוזי מרכז) 49160-11-15 **מדינת ישראל נ' נאסר** [10.4.16], שבו הורשע הנאשם בהחזקה, נשיאה והובלת אקדח טעון שלא כדין, ונהיגה בזמן פסילה. בית המשפט קבע כי מדובר בעבירות שהן "מכת אזור" ומשכך יש מקום להחמיר בענישה. בתיק זה נקבע כי יש לראות בעבירות הנשק כארוע אחד ואילו בעבירת התעבורה ארוע אחר, כך שמתחם העונש ההולם בעבירות הנשק נע בין 18 לבין 40 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט גזר על הנאשם, שלחובתו עבר פלילי מועט שאינו רלוונטי לעבירות נשק, 30 חודשי מאסר בפועל;

ג. ת"פ (מחוזי חיפה) 28889-07-14 **מדינת ישראל נ' אבו חמיס** [21.9.14], שבו הנאשם הורשע בשהייה בלתי חוקית בישראל, והחזקה באקדח ומחסנית עם 9 כדורים שלא כדין. את האקדח החזיק הנאשם בדירתו. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 לבין 36 חודשי מאסר בפועל, וגזר עליו 24 חודשי מאסר בגין עבירות הנשק. מדובר, כאמור, בעבירת החזקת נשק, שהיא עבירה פחותה יותר בחומרתה מענייננו;

ד. ת"פ (מחוזי חיפה) 2823-11-11 **מדינת ישראל נ' עודה** [1.2.12], הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בנשיאה והחזקה של רובה ציד, אקדח, מחסנית התואמת לאקדח ותחמושת. בעת גזירת עונשו לקח בית המשפט בחשבון את הודאתו, החרטה, תסקיר חיובי ונסיבותיו האישיים וכן העדר עבר פלילי, וגזר עליו 30 חודשי מאסר בפועל. בשונה מענייננו נסיבות ביצוע העבירה חמורות יותר, בשל ריבוי הנשקים וסוגיהם;

ה. ת"פ (מחוזי חיפה) 37995-06-10 **מדינת ישראל נ' ג'ברין** [31.1.11], נאשם 1 הורשע בסיוע לנשיאה והובלה של אקדח ותחמושת, בעת שנהג ברכבו עם אחיו, נאשם 2, שהחזיק בנשק ובתחמושת. בית המשפט גזר על נאשם 1 שנת מאסר בפועל, תוך שלקח בחשבון את הודאתו, עברו הפלילי (הכולל אי הרשעה בעבירה של החזקת סכין והרשעה בעבירת אלימות) וגילו הצעיר.

ב"כ הנאשם הפנתה למספר לא מועט של פסקי דין, אך לאחר עיון בהם, מצאתי שחלקם מתייחסים לעבירות

נשק שונות מעניינו ומשכך לא מצאתי כי יש בהם כדי ללמדני על אודות מדיניות הענישה הנהוגה במקרה דנן. לפיכך, אביא את עיקר הפסיקה הרלוונטית, תוך אבחונה לענייננו:

א. **בעניין סלימאן** המשיב הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של רכישה והחזקת נשק ותחמושת, נשיאה והובלת נשק ותחמושת, הפרעה לשוטר ומעשי פזיזות ורשלנות. המשיב רכש נשק ותחמושת מאדם אחר, ובהמשך לכך נהג כשברשותו הנשק והתחמושת. משהבחין המשיב בשוטרים מסיירים בשכונה שבה נהג, נטש את הרכב בעודו מונע ונמלט מן המקום. בית המשפט העליון סבר כי מתחם העונש שקבע בית המשפט המחוזי, שנע בין מאסר בפועל שניתן לבצע בעבודות שירות לבין 20 חודשי מאסר בפועל, הוא מתחם מקל יתר על המידה. בית המשפט העליון הפנה לפסיקה מתאימה וקבע כי בנסיבות התיק מתחם העונש ההולם נע בין 12 לבין 36 חודשי מאסר בפועל. יובהר כי בעניינו של אותו משיב, בית המשפט סבר כי יש לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם נוכח שיקולי שיקום, שאינם מתקיימים בענייננו, ומשכך הותר את עונשו - שעמד על 6 חודשי עבודות שירות - על כנו;

ב. ת"פ (מחוזי חיפה) 37083-11-14 **מדינת ישראל נ' עיסאוי** [13.12.15], הנאשמים הורשעו על פי הודאתם במסגרת הסדר טיעון, בעבירות נשק. נאשם 2 הורשע בהחזקה ונשיאה של נשק מאולתר מסוג קרל-גוסטב, ונאשם 1 הורשע בסיוע לעבירות אלו. על פי כתב האישום המתוקן, נאשם 1 הסיע את נאשם 2 ברכבו, ואף ניסה להימלט בנסיעה מהירה משוטרים שנסעו בקרבתו והורו לו לעצור. בשונה מענייננו, לנאשם 1 לא יוחסה עבירה של פזיזות ורשלנות. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 7 לבין 30 חודשי מאסר בפועל, ובעניינו של נאשם 1 יהיה עונשו מחצית מהעונש של המבצע העיקרי, וגזר על נאשם 1 שישה חודשי מאסר שניתן לבצעם בעבודות שירות, ועל נאשם 2 - 13 חודשי מאסר בפועל. יצוין כי שני הנאשמים נעדרו עבר פלילי וניהלו עובר לתיק זה אורח חיים נורמטיבי;

ג. ת"פ (מחוזי חיפה) 3622-10-13 **מדינת ישראל נ' עמאש** [5.5.15], הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון בנשיאה והובלה של תת מקלע דמוי קארל גוסטב. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 לבין 24 חודשי מאסר בפועל. בעת גזירת העונש לקח בית המשפט בחשבון את גילו הצעיר של הנאשם (בן 19), העדר עבר פלילי ותסקיר חיובי וחרג לקולה ממתחם העונש לאור שיקולי שיקום וקבע כי עונשו יעמוד על 4 חודשי מאסר שניתן לבצעם בעבודות שירות;

ד. ת"פ (מחוזי ב"ש) 28453-02-13 **מדינת ישראל נ' אבו זעילה** [1.5.14], הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון בנשיאת נשק והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. המעשים בוצעו עם שניים נוספים. כן הוסכם שהנאשם לא נשא את הנשק עליו, ולא ידע על הימצאותו עד שאחר, שהיה עמו, ירה עם הנשק בתוך שכונת מגורים שברהט. לאחר הירי, נסע הנאשם יחד עם שותף אחר ברכב במהירות, תוך התעלמות מניידת המשטרה שכרזה להם לעצור. בית המשפט עמד על נסיבות ביצוע העבירה לקולה וקבע כי הנאשם נקלע לסיטואציה בעל כורחו, שכן לא ידע על אודות הנשק עד לרגע היריות על ידי האחר. עוד צוין כי הוא אמנם פעל באופן אסור, אך לא היה במעשיו תכנון כלשהו. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 3 לבין 15 חודשי מאסר בפועל, וגזר עליו 4 חודשי מאסר בפועל, שיבוצעו בעבודות שירות (ראה גזר דין משלים מיום 29.6.14). ב"כ הנאשם הפנתה גם לגזר דינו של השותף, שנדון במסגרת ת"פ (מחוזי ב"ש) 28360-02-13 בעניינו של **עבדל רחמאן אבו בלאל**, אשר הורשע בנוסף לאמור לעיל, גם בעבירות תעבורה - נהיגה ללא רשיון, ללא ביטוח ותחת השפעת אלכוהול. בית המשפט קבע בעניינו כי מתחם העונש בעבירה של נשיאת

נשק נע בין 6 לבין 24 חודשי מאסר, נוכח נסיבות התיק - לא נשא פיזית את הנשק ולא עשה בו שימוש, וגזר עליו 6 חודשי מאסר שיבוצעו בעבודות שירות, תוך שלקח בחשבון את גילו הצעיר והעדר עבר פלילי;

ה. ת"פ (מחוזי חיפה) 5000/12 **מדינת ישראל נ' פלוני** [24.6.13], הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בנשיאה והובלה של אקדח עם מחסנית ללא כדורים מתחת לכיסא הנהג שברכבו. הנאשם נשא את הנשק במשך ארבע שנים. בית המשפט חרג לקולה מהמתחם הראוי לדעתו, תוך שהדגיש את החשיבות שבעקרון האינדיבידואליות שבענישה, וגזר על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות, ועונשים נלווים.

אף אני חיפשתי פסיקה רלוונטית נוספת, מעבר לזו שאליה הפנו הצדדים, שיש בה כדי ללמדני על אודות מדיניות הענישה הנהוגה, תוך השוואה בין המקרים לנסיבות המתקיימות בתיק זה:

א. ע"פ 8133/15 **יונס נ' מדינת ישראל** [5.4.17]: המערער הורשע בהחזקה ונשיאת שני חפצים דמויי תת מקלע מאולתר וקופסה המכילה תחמושת ושלוש מחסניות. בנוסף הוא הורשע בהפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, ועבירות תעבורה - נהיגה ללא רישיון וללא פוליסת ביטוח. המערער נהג, ביחד עם נאשם נוסף, ברכב ללא רישיון. לאחר שהבחין בניידת משטרה, האיץ המערער את נסיעתו, פגע בניידת ונסע במהירות אחורנית. בהמשך לכך עצר המערער את רכבו ויחד עם הנאשם הנוסף ברחו רגלית מהמקום, כשהוא אחז בתיק שבו נמצאו הנשק והתחמושת. בית המשפט קמא העמיד את מתחם העונש על 12 עד 36 חודשי מאסר בפועל, והשית על המערער עונש של 14 חודשי מאסר, בצירוף עונשים נלווים. ערעורו של המערער נדחה, תוך ציון כי העונש שנגזר עליו נוטה לקולה. בשונה מענייננו (לחומרה), מדובר על שני רובים דמויי תת מקלע, הייתה פגיעה בניידת והמערער היה המבצע העיקרי ולא מסייע;

ב. ע"פ 2892/13 **עודתאללה נ' מדינת ישראל** [29.9.13]: המערער הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בנשיאה והובלת נשק והסתייעות ברכב לביצוע פשע, עת נהג ברכבו כשהוא מוביל ונושא אקדח עם מחסנית ריקה תחת מושב הרכב. הוא נתפס בעקבות חסימה משטרתית ולא ניתן על ידו הסבר המניח את הדעת על אודות הנשק שאותר ברכבו. בית המשפט העליון דחה את ערעורו תוך שהותיר על כנו את מתחם העונש שקבעה הערכאה הדיונית - שנע בין 12 לבין 36 חודשי מאסר בפועל - ואת עונשו שעמד על 21 חודשי מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים. בדומה לתיק דנן, המערער הוא אדם נורמטיבי נעדר עבר פלילי, ובשונה מדובר מצד אחד במבצע עיקרי ולא מסייע, אך מצד שני, הנשק לא היה טעון.

ג. ע"פ 3156/11 **זראיעה נ' מדינת ישראל** [21.2.12]: המערער הורשע על פי הודאתו בעבירות של נשיאה והובלת אקדח טעון במחסנית עם כדורים, וקופסאות עם כדורי אקדח בקוטר 9 מ"מ, שאותם הסליק ברכבו, והסתייעות ברכב לביצוע פשע. בגין אלה, הטיל בית משפט קמא על המערער 24 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. בית המשפט העליון דחה את ערעורו וקבע כי עונשו של המערער מאזן נכונה בין חומרת המעשים לנסיבותיו האישיות של המערער (הודאה, חרטה והעדר עבר פלילי רלוונטי, זאת בשונה מענייננו שהנאשם נעדר עבר פלילי כליל).

ד. ע"פ 4329/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** [25.10.10]: המערער הורשע, במסגרת הסדר טיעון, בנשיאה והחזקה של אקדח טעון בתחמושת ברכבו ללא היתר כדין. בית המשפט העליון דחה את ערעורו וקבע כי

העונש שהוטל עליו, שעמד על 16 חודשי מאסר בפועל, מאזן כראוי את נסיבות ביצוע העבירה, חומרתה ונסיבותיו האישיות של המערער, ביניהם: גילו הצעיר, העדר עבר פלילי והיותו סטודנט.

ה. ת"פ (מחוזי ת"א) 9785-12-15 **מדינת ישראל נ' איברהים אבו גאבר** [19.6.16]: הנאשמים הורשעו על יסוד הודאתם בכתב אישום מתוקן. נאשם 1 הורשע בנהיגה בפזיזות ורשלנות, הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו והחזקה ונשיאת אקדח "קולט", מחסנית וגרב שבתוכה 98 כדורים, ונאשם 2 הורשע בסיוע לעבירות הנשק. המעשים בוצעו עת נהג נאשם 1 ברכב, כשלצידו נאשם 2, כשהנשק, המחסנית והגרבו הוצמדו לתקרת הרכב, מעל מושב הנהג. נאשם 1 נסע ברכב במהירות תוך שניסה להימלט מניידת סיור משטרתית. בית המשפט קבע בעניינו של נאשם 1 מתחם שנע בין 16 לבין 40 חודשי מאסר בפועל, ולנאשם 2 מתחם שנע בין 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות לבין 16 חודשי מאסר. בעת גזירת עונשם התייחס בית המשפט להודאתם, גילם הצעיר, העדר עבר פלילי וגזר על נאשם 1 - 18 חודשי מאסר בפועל ועל נאשם 2 - שישה חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות, הכל לצד עונשים נלווים. בשונה מענייננו, המסייע לא הורשע בעבירות הנהיגה, שכן לא היה הנהג, שביצע את עבירות הנהיגה הרשלנית.

ו. ת"פ (מחוזי חיפה) 21163-03-11 **מדינת ישראל נ' אלמקייס** [14.7.11]: הנאשמים הורשעו על יסוד הודאתם במסגרת הסדר טיעון בנשיאה והובלת נשק (תת מקלע מאולתר) ובתוכו מחסנית ותחמושת ברכב, כאשר נאשם 2 הורשע רק בסיוע לביצוע העבירות. לשני הנאשמים היה עבר פלילי, אך עברו של נאשם 2 הוא מכביד יותר. בית המשפט הטיל על נאשם 1 - 15 חודשי מאסר בפועל, ועל נאשם 2 - 8 חודשי מאסר בפועל. בעניינו של נאשם 2 - מצד אחד היה לו עבר פלילי, שלא כבענייננו, אך מצד שני לא יוחסה לו עבירה של נהיגה בפזיזות ורשלנות.

12. בהתחשב בערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות, מידת הפגיעה באותם ערכים, נסיבות ביצוע העבירות, במדיניות הענישה הנהוגה ולצידה הצורך בהחמרת הענישה, אני קובעת כי **מתחם העונש ההולם נע בין 8 חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל**, והכל - לצד עונשים נלווים כגון מאסר מותנה וקנס.

13. במקרה דנן, לא מצאתי שיש שיקולים - לא לקולה ולא לחומרה - שבגינם יש לחרוג ממתחם העונש ההולם.

קביעת העונש בתוך המתחם

14. תחילה יש לזקוף **לזכותו של הנאשם** את הודאתו, לקיחת האחריות והסכון בזמן ציבורי. הנאשם הביע חרטה על מעשיו, והבין שעשה טעות גדולה. לכך יש להוסיף את גילו הצעיר של הנאשם, שביצע את המעשים עת היה בן 20 וארבעה חודשים. הנאשם נעדר עבר פלילי וזוהי הסתבכותו הראשונה עם חוק, ואין חולק כי שליחתו למאסר תפגע בו, כמו הפגיעה בכל מי שמרצה מאסר לראשונה בחייו. ביחס לנסיבותיו האישיות, מן התסקיר עולה כי הנאשם גדל במצב משפחתי מורכב וחווה עזובה, קשיים כלכליים והזנחה הורית. הוא עוסק היום בגיזום עצים ולאחרונה התארס. לאלו יש להוסיף כי הנאשם שהה כשבעה חודשים במעצר באיזוק אלקטרוני (לאחר כחודש וחצי במעצר מאחורי סורג ובריה) והחל מ-1 במרץ 2017 הוא נתון בתנאים מגבילים, עם אפשרות לצאת לעבודה.

לחובת הנאשם יצוין כי קיים פער בין הצהרותיו כי הוא אדם נורמטיבי, שמנהל אורח חיים תקין, לבין התנהגותו בעת ביצוע המעשים, ובפרט ניסיונו להתחמק מן השוטרים. הוא אף התקשה להתייחס לקשריו השוליים ולמניעים שעמדו בבסיס ביצוע המעשים. נתתי דעתי לכך שנדרש היה לתת שתי בדיקות שתן, אך בפועל נתן רק בדיקה אחת.

נסיבה נוספת שתישקל לחומרה היא הצורך בהרתעה אישית והרתעת הרבים: בית המשפט העליון עמד לא פעם על חומרתן של עבירות הנשק, מעצם טיבן ומהותן, נוכח הסיכון הממשי הנשקף מהן לחיי אדם ולבטחון הציבור. כבוד השופט אלרון עמד כך בע"פ 27/17 **מהדי בסל נ' מדינת ישראל** [12.12.17], פסקה 10: "בית משפט זה פסק בעבר כי לא ניתן להשלים עם עבירות בכלי נשק, והדגיש את חומרתן הרבה של עבירות אלו, על הסכנות הטמונות בהחזקת נשק שלא כדין, ועל אחת כמה וכמה ברכישה, ובנשיאה ובהובלה של נשק שלא כדין, אשר לעיתים משמש לא רק לפעילות עבריינית אלא גם לפעילות חבלנית עוינת על רקע ביטחוני. ואכן, המגמה בשנים האחרונות ביחס לעבירות נשק היא של החמרה ברמת ענישתם של המעורבים בהן, תוך מתן ביטוי עונשי הולם לסכנה הנשקפת מהן (ראו למשל: ע"פ 4154/16 דהוד נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (19.1.2017)).". בעבירות הנשק בכלל, ובנשיאה והובלה של נשק בפרט, נשקף סיכון ממשי לציבור ולחברה, המחייב הטלת ענישה מחמירה ומרתיעה, שיהא בה כדי להעביר מסר ברור וחד משמעי לנאשם ולחברה. במסגרת שיקולי הענישה אני סבורה כי יש להעניק משקל בכורה לאינטרס הציבורי על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם (ראה למשל ע"פ 5643/14 **עיסא נ' מדינת ישראל** [23.6.15], פסקה 13).

15. נוכח כל האמור לעיל, סבורני כי העונש ההולם במקרה דנן צריך להימצא מעט מעל תחתית מתחם העונש שאותו קבעתי.

16. אשר לרכיבים הכספיים: סעיף 40 לחוק העונשין מורה כי בעת הטלת קנס, יש להתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם. מתסקיר שירות המבחן עולה כי מצבה הכלכלי של משפחת הנאשם ירוד וקשה. הוריו אינם עובדים, ואחיו הבכור מפרנס את המשפחה. עם זאת, במסגרת הליך המעצר, אושר לנאשם לצאת לעבודה, ובעדותו בפני טען כי החל לעבוד כעצמאי בגיזום עצים יחד עם קבלני משנה. לכן אטיל קנס, אך הוא יהיה מתון.

סיכום

17. לאור כל האמור, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **מאסר בן 10 חודשים**, בניכוי ימי מעצרו (מיום 2.6.16 ועד יום 25.7.16);

ב. **מאסר בן 6 חודשים**, אך הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור עבירת נשק מסוג פשע בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר;

ג. **מאסר בן 3 חודשים**, אך הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור עבירת נשק מסוג עוון או מעשי פזיזות ורשלנות, בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר;

ד. **קנס בסך 4,000 ₪**, או 40 ימי מאסר תחתיו. הקנס ישולם ב-8 תשלומים שווים ורצופים, החל מיום 10.3.18 ובכל 1 בחודש בחודשים שאחריו. אי עמידה בשני תשלומים רצופים תוביל להעמדת כל יתרת

הסכום לפרעון מיידי.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, כ"ב שבט תשע"ח, 07 פברואר 2018, בנוכחות הצדדים.